

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

IX. De aliquibus rebus, quæ hoc conformitatis cum Dei voluntate exercitium facile nobis & suaue reddent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Serm. 7. de
circumci-
sione.

Ancillam quandam Dei, mire in eius manus resignatam multi, vt commemorat Taulerus, assidue rogabant, vt sua, dum orationi insisteret, negotia Deo commendaret. Quibus illa id se haud grauate facturam pollicebatur. Interdum tamen ex obliuione id non faciebat. Nihilominus quicquid à Domino petebat, plerumque ex voto commendantium eueniebat. Vnde cum passim illi propterea gratias agerent, quasi eius id oratione & precibus impetrassent, ipsa erubescens, monebat vt Deo datori omnium potius gratias agerent, se enim à parte sua huc nihil contulisse. Vnde cum multi eam ob causam ad ipsam confluerent, ipsa, amoroso quodam modo cum Domino exoptulauit. cur nimirum quæcunque sibi commendarentur negotia, tam exacte concederet, & ad tam optatum finem conduceret, vt sibi gratiæ eo nomine agerentur, cum tamen nihil ipsa fecisset. Cui Dominus respondit, Audi filia, ex quo die tuam mihi resignasti voluntatem, ego tibi dedi meam: & esto nihil à me in particulari petas; cum tamen intelligo id te velle, ita ipsum concedo, sicut id concedi velles.

Resignato
Deus conce-
dit quicquid
sibi vellent
concedi.

VI.
In Vit. Patr.

Indifferenti
Deus dat
quicquid
vult.

Agricolæ cuiusdam agri & vineæ longe feraciores & vberiores erant quam aliorum vicinorum. Causam huius fertilitatis à vicinis rogatus, negauit mirum videri quod meliores in suis quam illorum agris fructus enascerentur, cum semper eam auiam & cæli tempestatem haberet, quam optabat. Quo audito, cum cæteri etiam magis in admirationem raperentur, percunctati sunt, quomodo hoc fieri posset? Replicat ille, Nunquam aliud tempus volo, quam quod vult Deus: & sicuti ego volo quod Deus vult, ita eos ipse mihi dat fructus quos requiro.

VII.

Indifferens
semper latus.

S. Martinum Episcopum Seuerus Sulpitius, vt in vita eius refert, quam diu cum eo vixit, nunquam vidit aut iratum, aut tristiore vultu, sed mira semper animi pace & alacritate gaudentem. Rei huius, inquit, causa erat, quod quicquid

illi accideret, velut à manu Dei datum submissumque accipiebat, itaque in omnibus se magna animi æquabilitate & iucunditate, cum voluntate eius conformabat.

CAPVT IX.

De aliquibus rebus, quæ hoc conformitatis cum Dei voluntate Exercitium facile nobis & suauiter reddent.

VT autem exercitium hoc conformationis cum voluntate Dei facile nobis ac suauiter fiat, opus est primo, vt quod initio posuimus fundamentum, semper præ oculis habeamus; nimirum nullam nobis aduersitatem, vel grauamen accidere & euenire posse, quin per Dei manus transeat, & eo annuente, decernente, ac volente submitatur. Veritatem hanc ipse Redemptor Iesus, non verbo solum, sed & exemplo suo nos docuit. Cum enim in suprema passionis suæ nocte Petro Apostolo præciperet, vt gladium suum in vaginam conderet, addebat, *Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum?* Non dixit, Calicem, quem mihi pararunt Iudas, Scribæ, & Pharisei. Sciebat enim omnes illos non nisi ministros ac velut pincernas esse, qui sibi propinatum iam dudum à Patre calicem tantum traderent, & quod illi è malitia & mera inuidia faciebant, hoc Patrem æternum ex infinita sua bonitate & sapientia ad generis humani redemptionem.

Sic & postea Pilato, dicenti potestatem se habere eius aut cruci affigendi, aut liberi dimittendi, respondit, *Non haberes potestatem aduersum me ullam, nisi tibi datum esset desuper: quod ita sancti interpretes exponunt, Nisi id ex diuina dispositione & ordinatione factum esset.* Adeo vt hæc omnia non nisi ex Dei decreto destinatoque cælesti contingerint.

Præclare id Sanctus Petrus in capite quarto Actuum Apostolorum ostendit, illud Prophetæ regii oraculum declarans, *Quare fremuerunt Gentes, & populi meditati sunt inania? Astiterunt Reges terra, & Principes conuenerunt in unum aduersus Dominum, & aduersus Christum eius.* Declarat autem sic: *Conuenerunt enim vere in ciuitate ista aduersus sanctum puerum tuum Iesum, quem unxisti, Herodes, & Pontius Pilatus, cum gentibus & populis Israel, facere quæ manus tua & consilium tuum decreuit fieri: & executioni mandare quod in sanctissimo Trinitatis consistorio iam ante decretum & constitutum erat. Neque enim hi præter hoc destinatum quid amplius facere poterant.*

Sic etiam videmus Deo nolente, ei ad huc puero Herodem Regem ne cum omni quidem potestate & violentia sua, vitam eripere potuissent, & quamuis omnes territorii Bethleemitici pueros, à bimatu & infra, interfici iuberent, puerum non potuisse nancisci, quod scilicet is tunc temporis mori nollet.

Ipsi quoque Iudæi ac Pharisei sapius in Christum Dominum manus violentas iacere, eique necem inferre sunt conati. Modo namque eum in supercilium montis, cui ciuitas ipsorum inædificata erat, duxerunt, ut eum inde deturbarent, ipso autem ut ait Euangelista, *transiens quiete per medium illorum ibat.*

Quod enim hoc genus mortis non e-legisset, hinc illi eam inferre minime potuerunt. Alias lapides in eum mittere voluerunt, in eo res procefferat, ut iam manus sustulissent, eos iacturi, & ecce, Dominus conuersus magna eos suauitate & mansuetudine alloqui & interrogare cepit: *Multa, ait, bona opera ostendi vobis ex Patre meo, propter quod eorum opus me lapidatis: Itaque non permisit id, nec potestatem iis fecit manum mouendi: quia nondum venerat hora eius.* At, postquam illa venisset hora, in qua mortem oppetere decreuerat, tum demum illi facere & exequi potuerunt, quidquid Do-

minus pati constituerat: quia nimirum tunc voluit ipse, & ad hoc illis facultatem dedit. Hinc, cum ad ipsum in orto comprehendendum venirent dicebat: *Cum quotidie vobiscum fuerim in templo, non extendisti manus in me, quia nondum venerat hora mea, sed hæc est hora vestra, & potestas tenebrarum; quocirca, ecce me coram, Ego sum.*

Quin olim Saul, qui fuit horum typus, non facit? Quos non conatus & ante adhibuit, ut Dauidem comprehenderet? Rex Israel hominem priuatum, & ut ipsemet Dauid dicit, *ut quæreret pulicem vnum?* Verum tamen adeo, eum comprehendere non potuit, ut omnia molimina eius frustra fuerint. Quod Scriptura sacra etiam sedulo notat, & hanc rei huius rationem assignat, *Quod non tradidisset eum Deus in manus eius.* Atque hæc vnica rei est causa.

Vnde etiam S. Cyprianus super illa verba; *Et ne nos inducas in tentationem,* scribit, omnem nobis timorem, deuotionem omnem & attentionem, tentationum & laborum tempore in Deo esse collocandam, quia nec cacodæmon, nec alius quislibet vllatenus nocere nobis potest, nisi illi Deus antea ad hoc facultatem concesserit.

Secundo, etsi veritas hæc bene intellecta cum maximi momenti, tū non mediocri efficacia sit, ad nos in omnibus rebus cū Dei voluntate conformandos; nō tamen hic nobis sistendum est, sed ulterius ad aliud, quod inde sequitur, & quod sancti omnes aduertunt, progrediendum; sc. in animum nos nostrū inducere debere, omnia, quæ nobis Deo permittente eueniunt, simul etiam ad bonum & vtilitatem nostram provenire. Pœnæ damnatis in inferno, Deo iubente, infiguntur quidem, non tamen in eorum bonum eæ & redemptionem cedunt, sed ad meram eorum castigationem diriguntur: at pœnas & mala, quæ hac in vita tam iustis quam scelestis Deus immittit, credere debemus de infirmita illa bonitate ac misericordia bene confidentes, semper ad maius bo-

Christus passus est quia voluit.

Luc. 22. 53.

1. Reg. 16. 6.

20 c. 24. 15.

1. Reg. 25. 14.

Saul iusto

Deo Dauidem

cōprehendere

non potuit.

Serm. de orat.

Dominio.

Matth. 6. 13.

In tentatione

coniugete

Deo.

1.

Doroth. doct.

31. Niluc. 19.

de orat idem

dixit Domi-

nus S. Gertru-

di, ut refert

Blos. c. 11. Mo-

nil. spiritual.

Flagella da-

mnatis pœnæ,

viuentibus

sunt medela.

num nostram, & quod hoc ad salutem nostram & saluationem magis conueniar, immitti

Sic id Bethulienfibus suis, afflictis, & ad extrema, hoste urbem arctissima obsidione premente, redactis, persuadere conata est virago Iudith, dicens, *Ad emendationem, & non ad perditionem nostram flagella hec*

Iudith. 8. 27.

Optima Dei voluntas maius nobis uelle non potest.

Domini euenisse credamus. Certissimi namque & securissimi esse possumus, voluntatem tam bonam & beneficam (qualis est Dei) quæque tantum nos amat, non nisi id quod bonum est, quod melius est, quodque magis nobis congruit uolentiam. Quod postea pluribus demonstrabitur.

Cap. 10. & 22.

1.

Terrio, ut in maiorem utilitatem isthe nobis ueritas cedat, atque medium hoc fiat ad perfectam quandam cum Dei uoluntate consonantiam obtinendam efficacius: satis nobis esse non debet, speculatiue nosse omnia à manu Dei prouenire: atque id in genere & uelut rudi modo credere; quod nimirum fides id nobis dicitur, aut quod id legerimus, uel audierimus: sed necesse in super est, ut fidem hanc opere exequamur & animemus, dando uidelicet operam ut id etiam practice intelligamus & sentiamus: ita ut quidquid nobis accidit, accipiamus id tanquam si Christum Dominum uisibiliter ac sensibiliter nobis dicentem audiremus, Accipe fili, hoc ego tibi submitto: uoluntas mea est, ut hoc modo facias uel patiaris. Hoc namque pacto perfacile & persuasum nobis fiat: omni in re nos cum Dei uoluntate unire & conformare. Nam si ipsemet Christus in persona apprensus, tibi aperte diceret, Hoc est, ecce fili, quod à te requiro, hanc aduersitatem morbumque uolo modo propter me patiari; hoc in officio aut ministerio uolo mihi seruias. Certum est te id, quantumlibet graue & laboriosum foret, omnibus etiam uitæ diebus quam libentissime toleraturum, teque ut beatissimum etiam prædicaturum, quod tua opera Deus hac in re uti uellet, & quod hoc ipse tibi immittat, refacile perspecturum, id & optimum, & saluti tuæ congruentissimum esse, imo neque uillo modo de eo dubita-

Practice sentiendum Hic est nunc, quemque eueniunt à Christo tui amantem tibi immittis ad tuum maius bonum.

turum, nec primum quidem tibi ad seculum sentiendum motum oboriturum.

Quarto, hoc nos in exercitio in partem simum exerceamus oportet, dum orationi insistimus, ut nimirum in opulentissima illa Dei erga nos prouidentia tam paternæ, & tam particularis, fodina fodiamus, & ad eius interiora penetremus: hoc modo namque ad hunc tandem thesaurum pertingemus. Quod sequentibus capitulis uerius sumus demonstraturi.

CAPVT X.

De paterna & particulari Dei erga nos prouidentia, deque filiali fiducia, qua nos in eum considerare oportet.

INTER diuitias & thesauros, quos possidemus nos qui fidem rectam habemus, non sane postremus est prouidentia Dei erga nos, eaque tam particularis & paternæ, certi ut simus, nihil penitus accedere & euenire nobis posse, quod per manus Dei ita uolentis non transierit ac descenderit. Unde ad hoc propositum canit Psalmistes, *Domine ut scuto ualidissimo bona uoluntatis tue coronasti nos.* Ita quippe circumsecus & omni ex parte, bona Dei clementissimi uoluntate circumuallati sumus, nihil ut ad nos accedere, nisi per illam possit. Quocirca non est quod timeamus: Etenim nihil ille qua bonitate est, ad nos penetrare & deuenire sinet, nisi quod ad maius bonum & utilitatem nostram futurum est. Quoniam, ait eadem propheta regius, *abscondit nos in tabernaculo suo, in die malorum protegit nos, in abscondito tabernaculi sui, & sub umbra alarum suarum.* Amplius etiam dicit alibi *Abscondes eos, in abscondito faciei tuæ.* Abscondit ergo nos Dominus in abditiissima faciei & rectissima sue parte, in oculis inquam, in quorum pupillis nos recondit: hinc etiam alia uerbo illo loco præfert, *In oculis faciei tuæ.* Facit scilicet nos Deus oculorum suorum pupillas, ut uerum esse ostendat id, quod alio loco dicitur.